

делегата земаљских скупштина. Председник је шеф извршне власти и бира се на период од 5 година (уз могућност још једног, поновног избора) али није и њен једини носилац јер је то и Савезна влада која је њен ефективнији, претежнији чинилац. То произилази из самог положаја владе и њеног председника (канцелара) који је ојачан и процедуром избора и разрешења путем тзв. конструктивног изгласавања неповерења. Законодавну власт у СР Немачкој врши дводомни парламент састављен из два дома: Бундестага и Бундесрата, што одговара федералном карактеру немачке државе. У вршењу законодавне власти превагу има Бундестаг чији се посланици бирају на непосредним изборима и то по принципу двоструког гласања (половина мандата се добија на већинским, а друга половина на пропорцијалним изборима) тако да је федерални дом – Бундесрат само изузетно равноправан у вршењу законодавне власти с тим да углавном располаже правом суспензивног вета. Што се тиче односа председника Републике и владе, ту је примењено решење Вајмарског устава по коме председник предлаже канцелара (а овога бира Парламент) а такође и све министре именује и опозива на предлог канцелара, што значи да су министри одговорни канцелару а он парламенту. У смислу те политичке одговорности канцелара, Савезна скупштина (Парламент) може да му изгласа неповерење већином својих чланова (применом конструктивног изгласавања неповерења) и да тако позове председника Републике да опозове старог и предложи новог канцелара. Ово решење је сасвим у логици усвојеног парламентарног режима а то може да се каже и за оно друго које се односи на распуштање Скупштине (парламента). По њему, уколико канцелару није изгласано неповерење у Савезној скупштини, он може да предложи председнику Републике да распусти Скупштину и то у року од двадесет једног дана од дана поднетог предлога јер у противном истеком тог рока председник губи то право. Поред редовног судства, Устав од 1949. предвиђа и уставно судство – савезно и судове федералних јединица. Уставни судови врше тзв. апстрактну контролу уставности аката, али одлучују и о питањима као што су спорови о сукобу надлежности, суђењу високим државним функционерима за повреду устава и остале спорове које решавају уставни судови и у другим државама. Устав СР Немачке је и данас актуелан, после уједињења Немачке, 3. октобра 1990. када је постао Устав уједињене Немачке, јер нов, обећан Устав уједињене државе још није донет. То говори у прилог констатације да је Устав из 1949. прилагођен условима живота савремене Немачке јер садржи институционална решења парламентарне демократије која су показала функционалност и стабилност у другим капиталистичким државама.